

Hồi 12

Một Cuộc Đánh Cá Lớn

Gì đây trong đại sảnh càng lúc càng ồn ào hẳn lên. Mọi người bàn bạc về cuộc giao đấu giữa Trung Ngọc và Hắc Bạch Nhị Lão. Các hào kiệt đã xông lấy tiền ra cá ai sẽ thắng?

Cuộc tranh cãi vẫn tiếp tục và tiền cá càng lúc càng lớn hơn và người tham gia càng đông đảo hơn.

Riêng Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm thầm cho rằng ai dám cá Trung Ngọc thắng là một kẻ điên khùng.

Nhưng ngoài mặt Thần Thủ vẫn phải giả bộ nói:

- Tiếng tăm của tổng bang chủ mặc dù chưa bằng Hắc Bạch Nhị Lão, nhưng lúc này các vị đã thấy võ công của Đoàn tổng bang chủ rồi! Ha! Ha! Ha!... chưa chắc gì lão già tôi đây đỡ nổi ba chiêu của tổng bang chủ, nên lão đây tình nguyện đánh cá về phía Đoàn tổng bang chủ đó.

Nói dứt lời lão giơ tay lên ra hiệu thì một hán tử đứng sau lưng liền chạy vào trong, bung ra một mâm bạc và một mâm vàng.

Các hào kiệt vì không đoán nổi được võ công của Trung Ngọc nên không có ai lên tiếng.

Một lúc lâu Hàn Mộ Hiệp bỗng ho nhẹ một tiếng và cất tiếng gọi:

- Đào quân gia, hãy đến đây!

Phi Phong Đào Ngân vội đi nhanh đến, thì thấy Hàn Mộ Hiệp lên tiếng hỏi:

- Lão có mang tiền theo đó không?

Tiếng nói tuy nhỏ nhưng cũng đủ cho mọi người đều nghe được.

Lương Sĩ Nhâm liền nói:

- Thật không ngờ Hàn bang chủ cũng thích đánh cá.

Hàn Mộ Hiệp cười nói:

- Không hiểu Lương trang chủ có cho lão tham gia trò chơi này không?

Lương Sĩ Nhâm miễn cưỡng đáp:

- Dĩ nhiên là được chứ!

Nhưng trong bụng Lương Sĩ Nhâm nghĩ thầm:

“Thua thì thua có sao đâu!”

Chỉ thấy Hàn Mộ Hiệp lấy từ trong tay áo của Đào Ngân một tập ngân phiếu, rồi lấy ra hai tờ nói:

- Đây là mười ngàn lượng chẵn!

Nói xong để ngay lên bàn, trước mặt Lương Sĩ Nhâm.

Thần Thủ cũng lấy hai tờ ngân phiếu để dưới cái mâm mà trong lòng nghĩ rằng:

“Chắc không ai cá nữa rồi!”

Nhưng ngoài mặt Lương Sĩ Nhâm cười nói:

- Ngoài Hàn bang chủ còn có ai tham gia nữa hay không?

Bỗng nghe Tống Kim Long nói:

- Tại hạ cũng muốn tham gia nữa.

Nói xong liền lấy trong người ra một miếng cổ ngọc tuyệt đẹp.

Tiếp theo ba huynh đệ của Tứ Linh Kim Bảo mỗi người lấy trong người ra một miếng bảo vật. Bốn miếng bảo vật ấy dĩ nhiên đáng tiền hơn cái mâm vàng bạc của Lương Sĩ Nhâm.

Tứ Linh Kim Bảo đã đến dự đại hội này cùng với Ma Ảnh Đào Hàn Mộ Hiệp nên khi thấy Hàn Mộ Hiệp tham gia, mặc dầu họ không mấy hiểu cái ý nghĩa của Hàn Mộ Hiệp nhưng họ vẫn tham gia để chứng tỏ một lòng với lão ma này.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm mặc dầu vẫn cười cười nói nói nhưng thật ra rất miễn cưỡng.

Lão vội đi vào trong đích thân lấy ra một một mâm châu báu.

Lúc đầu lão chỉ muốn đùa cho vui thôi. Đâu ngờ giờ đây trở thành nghiêm trọng rồi.

Bỗng lại nghe Thiết Túc Tăng Tư Nam cười to nói:

- Thật vui quá! Vui quá!

Lương Sĩ Nhâm hơi giật mình hỏi:

- Tăng bang chủ cũng muốn tham gia?

Tăng Tư Nam cười đáp:

- Vui quá mà! Nếu bỏ qua uống lăm không?

Nói xong lão hất tay một cái tức thì có chín đại hán đi đến trước mặt Đại Tùng bang chủ.

Chín đại hán này trông rất lực lưỡng và có lẽ võ công cũng thuộc hạng khá cao.

Tăng Tư Nam chỉ vào chín đại hán này nói:

- Tiền bạc tôi không có mang theo, nên bây giờ lão lấy sinh mạng của chín người này để cá cùng Lương trang chủ vậy.

Lão ngừng lại và nhìn Lương Sĩ Nhâm một lúc rồi nói tiếp:

- Lão nghe nói Lương trang chủ đối đãi với bọn thuộc hạ rất chu đáo và nghĩa khí nên chắc sẽ có nhiều người hy sinh vì trang chủ.

Hàn Mộ Hiệp nhìn chín tên đại hán nhận thấy nét mặt người này hỏi:

- Chuyện sinh mạng không phải là chuyện đùa, chín vị đây có thật tình nguyện làm như thế không?

Nhưng chín đại hán vẫn không ai trả lời cả.

Tăng Tư Nam liền cất tiếng hỏi lớn:

- Hàn bang chủ nói gì các người có nghe không?

Chín người đồng thanh nói:

- Thưa bang chủ đã có nghe rồi.

Tăng Tư Nam lại nói:

- Nghe sao không trả lời?

Chín đại hán lại đáp:

- Tình của Tăng bang chủ đối với chúng tôi như tình vua đối với dân, như tình của cha đối với con. Chúng tôi tình nguyện hy sinh vì Tăng bang chủ.

Hàn Mộ Hiệp gật gù rồi quay sang nói với Tăng Tư Nam:

- Xin bang chủ đừng phiền trách sự nhiều chuyện của lão nhé!

Nói xong lão đi về chỗ ngồi mà thầm khen:

- Cái lão già họ Tăng này tính tình kỳ cục thế mà không ngờ thủ hạ rất nhiệt tình với lão.

Thiết Túc Tăng Tư Nam thấy Thần Thủ vẫn chưa trả lời gì cả nên nói:

- Chắc Lương trang chủ chê chín huynh đệ của Đại Tàng Bang quá dở không đáng cá với thủ hạ của trang chủ chẳng?

Lương Sĩ Nhâm gượng nói:

- Đâu dám! Đâu dám!

Thần Thủ tuy rất tự ái và nóng nảy nhưng vẫn giữ vững lý trí. Thật tình lão không muốn lấy sinh mạng của chín tên thủ hạ đem hy sinh cho một cuộc đánh cá mà biết chắc hoàn toàn không một chút hy vọng thắng cuộc.

Nhưng Thần Thủ lại cũng không muốn mất sĩ diện trước anh hào nơi đây.

Hơn nữa lại nghe Hàn Mộ Hiệp nói khích vào:

- Nếu Lương trang chủ đã nắm chắc phần thắng thì cứ việc chấp nhận đánh cá với Tàng bang chủ cho thêm phần hào hứng.

Tiếng nói của Hàn Mộ Hiệp vừa đủ để mọi người trong đại sảnh đều được nghe thấy.

Vì thế Lương Sĩ Nhâm đành phải nói:

- Đúng! Đúng!

Rồi quay lại nói với một thủ hạ đứng cạnh:

- Hà Kiên người đi xem có huynh đệ nào tình nguyện tới đây không?

Tên hán tử này nghe lão bảo thế sắc mặt hơi biến đổi, rồi hẩn lạnh lệ chạy biển ra ngoài.

Thần Thủ uống liền một lúc ba ly rượu để lấy lại sự bình tĩnh.

Lúc này mọi người trong đại sảnh đều rất hồi hộp và ai nấy cứ ngóng vào nơi cửa đại sảnh để xem Đoàn Trung Ngọc có trở lại chưa?

Song chỉ có Thần Thủ là không còn trông ngóng gì nơi cửa ấy cả, nhưng người vào lại chính là Truy Mệnh Giang Hải Xuyên mà lúc nãy đi theo huynh đệ họ Lục chôn cất cho Lục Điều.

Giang Hải Xuyên vừa bước vào đại sảnh liền nói ngay:

- Thiếu chút nữa lão phu đã phải bỏ lỡ mất cơ hội vui thú này rồi.

Tăng Tư Nam phụ họa liền:

- Đúng đấy, nếu hôm nay huynh không tham gia cuộc đánh cá này thì sau này để gì có cơ hội như vậy nữa.

Giang Hải Xuyên nói:

- Lúc này tôi ở bên ngoài, nghe thấy tuyến "cảm tử quân" nên hỏi ra mới biết hiện trong này đang có cuộc đánh cá rất đặc biệt sôi nổi.

Ngưng lại một chút rồi Giang Hải Xuyên quay sang Lương Sĩ Nhâm nói:

- Lão đây không có được bao nhiêu tiền. Lão lấy hết năm trăm bó bạc để đánh cá thôi.

Vừa nói Giang Hải Xuyên vừa tới trước mặt Thần Thủ và nói tiếp:

- Nếu Lương trang chủ chê ít, thì lão cũng có một cái sơn trại, tuy không quá lớn và sang trọng bằng Lương gia trang này nhưng cũng khá to lão cũng đem cá luôn.

Mọi người nghe vậy đều la ó ồn ào lên rồi lại im bật.

Nên biết năm trăm bó bạc đã được năm trăm ngàn lượng rồi, lại cộng thêm cái sơn trại của họ Giang nữa thành một số tiền quá lớn rồi.

Giang Hải Xuyên cười rồi nói tiếp:

- Tôi không khi nào đánh cá. Nhưng đã đánh cá thì phải đánh cá cho đã, dù phải sạt nghiệp cũng phải đành chịu. Bất quá lại làm lại thêm mười năm nữa... hà hà!

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm tuy là một đại phú hào nhưng ngày thường tiêu xài cũng rất phung phí nên cũng không có được nhiều, ngay cả năm trăm ngàn lượng chưa chắc đã có đủ.

Lương Sĩ Nhâm hiểu ngay là Giang Hải Xuyên muốn cho lão sạt nghiệp mất cả nhà ở để làm mất cả thế lực của lão sau khi Trung Ngọc thua, nên trong lòng rất thù Giang Hải Xuyên.

Tuy vậy ngoài mặt vẫn cười nói:

- Đã đánh cá thì phải sòng phẳng dù là huynh đệ thân tình như vậy lời nói không thể làm bằng được, cái gì cũng phải để ra trước mặt.

Lão nhìn vào các món đồ trên bàn đánh cá rồi nói tiếp:

- Giang lão huynh tuy giàu sang nhưng chắc cũng chưa đem theo cả năm trăm ngàn lượng bạc thì phải?

Giang Hải Xuyên liền nói:

- Tiền tuy chưa có đầy đủ thật nhưng đã cho người đi lấy rồi trong vòng chốc lát nữa là có đủ ngay.

Ngưng một chút lão nói tiếp:

- Còn vấn đề sơn trại, lão phu có thể ký liền một tờ giao kèo nhờ tất cả bao nhiêu anh hào làm chứng cho vậy.

Lão đưa mắt nhìn chung quanh rồi tiếp:

- Lão phu muốn nhờ Hàn bang chủ và Tăng bang chủ làm trọng tài hộ việc này. Nếu lão thua lão sẽ giao cái sơn trại trong nửa năm.

Tăng Tư Nam liền đáp:

- Lão đây tuy không hay nhiều chuyện, nhưng cái trọng tài này nhất định lão phải làm.

Hàn Mộ Hiệp cũng nói:

- Hảo ý của Giang bang chủ lão phu đâu dám từ chối!

Lúc này, Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đứng như chôn chân một chỗ, rồi lại uống liền mấy ly nữa.

Tuy là một đại phú hào nhưng đem cả gia tài sản nghiệp mà mình đã mất nhiều năm gây dựng đánh cá mà lão nắm chắc phần thua thì ai mà chẳng tiếc bao giờ.

Song Thần Thủ cũng cố cười lớn mấy tiếng và nói:

- Tốt lắm! Lão sẽ chiều ý Giang lão huynh mà!

Gọi hán tử lại, Lương Sĩ Nhâm bảo:

- Hãy đem giấy mực ra!

Tờ giao kèo liền được viết tại đó.

Đến lúc ký tên Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm mồ hôi tuôn ra ướt trán. Xong xuôi tờ giao kèo cũng được để luôn dưới cái mâm.

Lúc này Lương Sĩ Nhâm đứng ngồi không yên.

Mọi người lại ngong ngóng về phía cửa đại sảnh.

Bỗng có một người xuất hiện, đó là Hà Kiên tên thuộc hạ của Thần Thủ đang hấp tấp đi vào.

Hắn bước đến cạnh thần Thủ giọng kính cẩn:

- Thưa trang chủ! Có rất nhiều huynh đệ muốn hy sinh vì trang chủ nhưng tiểu nhân lựa chọn ra chín người.

Thần Thủ gạt nhẹ đầu nói:

- Gọi vào đây!

Chín người lập tức đi vào, đứng đối diện với người của Tăng Tư Nam.

Lương Sĩ Nhâm nhìn chín người của mình gạt đầu nói:

- Thật tốt lắm! Tốt lắm!

Ngọc Diện Thư Sinh thấy tình thế biết Lương Sĩ Nhâm đã bị nhiều người tấn công. Chàng ta chẳng ưa gì lão nhưng vẫn thấy tội nghiệp cho lão nên cất tiếng nói:

- Cuộc đánh cá hôm nay thật hào hứng! Dù thua đi nữa nhưng Lương trang chủ vẫn được một lần đánh cá lớn lao với nhiều đối thủ như vậy thì cũng là một việc đáng ngạo nghễ cho cuộc đời.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nghe vậy trong lòng rất cảm kích Ngọc Diện Thư Sinh và nói:

- Rất cảm ơn thiếu hiệp. Có được một tri kỷ như thiếu hiệp thì thật vui sướng.

Nhưng bỗng nghe có một tiếng cười khinh rẻ rất rõ làm mọi người đều nhìn về nơi đó.

Tiếng cười của người này không ai khác hơn là Long Nữ Hàn Trúc Chi.

Mọi người trong lòng đều thắc mắc về tiếng cười ban nãy của nàng. Tuy mặt nàng vẫn thế song da mặt nàng có phần trắng nhợt, có vương nét bệnh hoạn, đôi mắt nàng đượm thoáng một vết buồn xa xôi.

Mọi người vẫn đang chú ý thì nàng thong thả nói:

- Vậy mà các vị bảo là đánh cá lớn.

Câu nói của nàng làm mọi người rất ngạc nhiên, cả Hàn Mộ Hiệp cũng phải cau mày nói:

- Hàn nhi! Sao con nói quấy thế!

Hàn Trúc Chi vẫn ngồi yên như không nghe thấy câu hỏi của phụ thân nàng.

Giang Hải Xuyên không nhịn được bèn lên tiếng hỏi:

- Nếu như vậy, chắc Hàn cô nương còn có cái gì quý giá hơn để đánh cá phải không?

Trúc Chi đáp liền:

- Đúng vậy!

Nói xong nàng từ từ đứng lên.

Hàn Mộ Hiệp la nho nhỏ:

- Hàn nhi! Hãy ngồi xuống!

Nhưng Hàn Trúc Chi giống như người không hồn, từ từ đi đến trước mặt Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm.

Lão ta thấy thái độ kỳ lạ của Trúc Chi thì ngập ngừng nói:

- Hàn cô nương... cô nương... muốn...

Trúc Chi nói chặn:

- Tôi có một món, tôi cho rằng quý giá hơn tất cả các thứ đánh cá ở đây, không biết trang chủ có dám để cho tôi đánh cá không?

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm không biết phải hành động ra sao, nên liếc nhìn Hàn Mộ Hiệp như ngầm hỏi ý kiến. Song Hàn Mộ Hiệp đã biết Lương Sĩ Nhâm không một chút hy vọng thắng được nên làm thình lộn.

Lương Sĩ Nhâm thở dài một tiếng rồi nói:

- Cô nương nói thử ra xem?

Trúc Chi lắc đầu đáp:

- Nếu trang chủ bằng lòng tôi mới nói ra.

Lương Sĩ Nhâm nhíu mày nói:

- Hàn cô nương không nói rõ ra trước làm sao tôi biết được thứ gì mà bằng lòng hay không?

Trúc Chi cười nhẹ nói:

- Không lẽ Lương trang chủ không dám đánh cá với một người con gái sao?

Lương Sĩ Nhâm lau mồ hôi trán ngập ngừng nói:

- Nếu tôi không có thứ đó thì...

Trúc Chi chặn lời nói mau:

- Trang chủ có mà!

Lương Sĩ Nhâm lại lâm vào tình thế không thể tỏ ra hèn nhát trước một thiếu nữ nên buộc lòng phải nói cứng:

- Nếu vậy Hàn cô nương muốn cá gì tôi cũng bằng lòng cả.

Lương Sĩ Nhâm trầm nghĩ:

“Cuộc đánh cá hôm nay ta đã sạt nghiệp giờ thêm chút nữa cũng không ăn thua”.

Hàn Trúc Chi chậm rãi nói:

- Tôi muốn đánh cá với...

Nàng nói tới đây rồi ngừng lại làm mọi người cực kỳ hồi hộp.

Trong đại sảnh hoàn toàn im lặng.

Lúc đó Trúc Chi nói tiếp từng tiếng một:

- Cặp mắt của Lương trang chủ!

Mọi người đều la to lên kinh ngạc.

Hàn Trúc Chi không để ý đến phản ứng của mọi người mà nàng vẫn nói:

- Cuộc đánh cá đến trưa mai là đúng hẹn. Đến lúc bấy giờ Đoàn tổng bang chủ và Hắc Bạch Nhị Lão ai thắng ai bại nhất định đã biết rồi phải thế không?

Lương Sĩ Nhâm sắc mặt hơi xanh đáp:

- Chắc vậy!

Trúc Chi nói:

- Đến giờ đó, nếu Đoàn Trung Ngọc thắng trở về thì tôi sẽ móc đôi mắt tôi giao cho trang chủ. Bằng ngược lại, tôi không nói chắc trang chủ cũng biết rồi.

Tiếng nói của nàng thật như giá băng xa lạ...

Các khách hào kiệt võ lâm đều phải xúc động vì mục đích cá của Hàn Trúc Chi. Nhiều người nhìn qua Hàn Mộ Hiệp xem ông ta có phản ứng gì không? Nhưng ngạc nhiên thay ông ta có một tay đưa lên vuốt râu rất bình thản, không nhận ra một phản ứng nào cả.

Thì ra Hàn Mộ Hiệp cũng biết chắc Trung Ngọc nhất định phải thua Hắc Bạch Nhị Lão.

Lão còn khen thầm:

- Hàn nhi biết lợi dụng cơ hội để hạ Lương Sĩ Nhâm thật sáng trí thông minh lắm.

Nhưng lão có biết nỗi khổ tâm tột cùng của đứa con gái yêu quý của lão đang chao đảo, chơi vui và chìm đắm trong sự thất vọng của mối tình chớm nở.

Chỉ có Ngọc Diện Thư Sinh đang mím môi, đoán hiểu được tâm trạng của Hàn Trúc Chi mà thôi.

Ngọc Diện Thư Sinh thầm nói:

“Chính mình cũng không ngờ có tình cảnh xảy ra như vậy. Thật là rắc rối và khó xử cho mình quá!”

Ngọc Diện Thư Sinh hiểu ngầm rằng:

- Lúc này do Trung Ngọc ra đi không ngó ngàng gì đến Trúc Chi làm nàng đau lòng tủi hận. Giờ nếu Trung Ngọc có thắng trở về thì nàng cũng chẳng muốn thấy mặt Trung Ngọc vì thế nàng có ý đem cặp mắt ra mà cá.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm miễn cưỡng nói với Trúc Chi:

- Cặp mắt của lão phu không đáng gì, nhưng nếu Đoàn thiếu hiệp thắng trở về khi cặp mắt của Hàn cô nương phải móc ra thì thật là quá tàn nhẫn.

Lão ngừng lại suy nghĩ và nói tiếp:

- Ngoài ra nếu xảy ra chuyện này lão già đây sẽ khó ăn nói với Đoàn tổng bang chủ, lão biết Hàn cô nương là bạn thân của tổng bang chủ.

Trúc Chi cắn môi rồi nói hơi lớn:

- Nếu Trung Ngọc thắng, chẳng những tôi móc con mắt đi mà không chừng còn cắt lưỡi nữa. Vì tôi không muốn thấy mặt y nữa và cũng không muốn nói với y lời nào.

Các khách anh hào đều hết sức ngạc nhiên và cũng chẳng hiểu tại sao nàng lại thay đổi thái độ một cách kỳ lạ như vậy.

Chỉ có Ngọc Diện Thư Sinh nhìn nàng với đôi mắt ưu tư thở dài thườn thọt...

Lúc này mọi người trong đại sảnh đã chú tâm nhìn về chỗ Trúc Chi và cả những người ở bên ngoài cũng tiến dần vào trong đại sảnh, và mắt chăm chú về hướng nàng Trúc Chi.

Lúc đó cũng có một người từ ngoài đi vào nhưng không ai để ý. Bỗng người này cũng biến đổi sắc mặt thở dài, khi này vừa tới đã kịp nghe câu nói của Trúc Chi.

Người này đang đứng ngay cửa khá lâu nhưng vì không ai quay nhìn ra nên chưa ai phát giác.

Mọi người hãy còn lo chăm chú về phía Trúc Chi, bỗng có người la lên:

- Ối! Đoàn... Đoàn tổng bang chủ!

Tức thì mọi người luôn cả Trúc Chi đều như điện giật quay phắt về phía cửa đại sảnh.

Những người đứng gần cửa tự động tránh ra một lối đi rất rộng.

Trên lối đi này có một người từng bước chậm chạp đi vào.

Đại sảnh hoàn toàn im lặng, bàng hoàng, được một lúc thì mọi người cùng loạt reo lên những tiếng mừng rỡ náo động.

- Đoàn tổng bang chủ! Đoàn tổng bang chủ!

- Đoàn tổng bang chủ chiến thắng!

Sự đột biến quá bất ngờ này đã làm cho mọi người quên luôn cuộc đánh cá.

Có lẽ Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm quên luôn việc đáng mừng của mình.

Hàn Trúc Chi cũng quên luôn điều gì nàng đã giao ước đánh cá.

Nhưng dáng điệu của Trung Ngọc lúc này rất lạ lùng. Đôi mắt chàng sáng tươi và như có nét cười trên môi khi chàng lướt qua mặt của Ngọc Diện Thư Sinh. Đột nhiên lại biểu lộ sự thất vọng náo nức, buồn bã nhìn qua khuôn mặt của Hàn Trúc Chi.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm nhìn Trung Ngọc không biết mình nên vui mừng hay thất vọng.

Thật là một sự mâu thuẫn lôi kéo nhau.

Cuối cùng Lương Sĩ Nhâm cũng thốt lên một tiếng hoan hô thật lớn, thật là cởi mở như trút tất cả những gì chất chứa trong lòng lão tự nãy giờ.

Hàn Mộ Hiệp cũng lập tức đứng lên ngay.

Còn Ngọc Diện Thư Sinh vụt chạy tới bên cạnh Trung Ngọc với nét mặt rạng rỡ hân hoan.

Lúc ấy Trúc Chi đưa bàn tay ra, hai ngón tay hướng vào cặp mắt nàng..

Hàn Mộ Hiệp thấy vậy hốt hoảng kêu lên:

- Hàn nhi!

Đồng thời nhanh như chớp lão vung tay điểm vào huyệt đạo ở nơi lưng của nàng.

- Á...

Hàn Trúc Chi kêu lên một tiếng nhỏ, rồi từ từ ngã vào đôi vòng tay của Hàn Mộ Hiệp đã sẵn sàng đón đỡ.

Trong đại sảnh tiếng ồn ào náo loạn cả lên.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm phải hét lớn một tiếng để át những tiếng ồn trong một lát sau đại sảnh mới trở lại sự yên lặng.

Lúc này Lương Sĩ Nhâm quay sang Hàn Mộ Hiệp nói:

- Hàn bang chủ nên nhớ rằng cuộc đánh cá ấy không phải do tôi đề nghị ra.

Hàn Mộ Hiệp biến đổi sắc mặt hỏi:

- Lương trang chủ... nói thế là gì?

Thần Thủ cười lớn tiếp:

- Không lẽ Hàn bang chủ không sợ hào kiệt thiên hạ chê cười sao?

Hàn Mộ Hiệp đang khó đáp lời thì Lương Sĩ Nhâm lại quay sang nhìn Trung Ngọc phân bua:

- Đoàn tống bang chủ! Có người lại coi thường tống bang chủ không tin rằng tống bang chủ thắng được Hắc Bạch Nhị Lão.

Đoàn Trung Ngọc hừ một tiếng nhìn thẳng vào mặt lão rồi từ từ nói:

- Ai bảo tại hạ thắng?

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm mắt mở lớn kêu lên kinh ngạc:

- Không lẽ... không lẽ Đoàn đại nhân bại rồi?

Cái tâm trạng của Lương Sĩ Nhâm lúc này rất phức tạp. Thấy Trung Ngọc trở về tuy thất vọng nhưng rồi sau đó có phần đáng mừng. Bây giờ nghe chàng ta nói vậy trong lòng cũng thất vọng nhưng cũng đáng mừng.

Nên buồn hay nên vui thì thật chính lão cũng không biết được tâm trạng của lão lúc bấy giờ.

Các khách anh hào hiện diện trong đại sảnh lúc ấy cũng lại vừa lo âu vừa mừng rỡ.

Thật là lòng người quá phức tạp.

Hàn Mộ Hiệp nghe Trung Ngọc chưa thắng thì đã thở phào một cái nhẹ người.

Thiết Túc tăng Tư Nam, Truy Mệnh Giang Hải Xuyên liền nhìn nhau trong ánh mắt thông cảm thật nhanh và đều lộ những nét mừng thầm.

Lúc ấy, Trung Ngọc lại bình tĩnh nhìn gương mặt của các người đứng xung quanh rồi nói:

- Ai bảo tại hạ đã bại?

Túc thì trong đại sảnh nhốn nháo cả lên tiếng ồn ào la ó thật hơn lúc nào hết.

Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm đưa hai tay lên cao la thật lớn:

- Xin giữ yên lặng! Xin giữ yên lặng!

Một lúc sau đại sảnh mới lại bình thường. Thần Thủ Lương Sĩ Nhâm thở dài rồi hỏi Trung Ngọc:

- Đoàn đại nhân đã thắng hay bại vậy?

Trung Ngọc nhìn lão chậm rãi nói:

- Thật ra thì không thắng và không bại.

Lúc ấy Ngọc Diện Thư Sinh xen vào:

- Chẳng lẽ hòa nhau chẳng?

Trung Ngọc lắc đầu nói:

- Thật ra cũng chẳng hòa nhau nữa?

Nhiều người kêu lên:

- Trời ơi! Kỳ lạ quá! Không thắng không bại không hòa!

Mọi người đều im lặng chờ Trung Ngọc giải thích.

- o O o -